

Chrystus zmartwychwstał!

KS. TOMASZ GIERASIMCZYK

Fakt zmartwychwstania Chrystusa oznacza, że Jego życie, męka i śmierć ofiarowane za nasze grzechy zostały przyjęte przez Boga, a święta uobecniająca to wydarzenie są wyzwoleniem ze szczególnej niewoli, w jakiej przez wieki trwaliśmy.

Uczestnicząc w radości zmartwychwstania Chrystusa, bardziej niż kiedy in-

dzie, uświadamiamy sobie, że jesteśmy przeznaczeni do pełni życia. Jezus bowiem zapewnił nas: „Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. A każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki” (J 11,25).

Dzieląc się tymi myślami, składam wszystkim Diecezjanom i Mieszkańcom Ziemi Lubuskiej i Głogowskiej serdecz-

ne świąteczne życzenia. Niech zwycięski Chrystus obficie obdarzy nas wszystkich darami Wielkiej Nocy. Niech pomoże, aby nasze życie upłynęło w zdrowiu, radości i prawdziwym pokoju.

Błogosławionych Świąt.

† **STEFAN REGMUNT**
biskup zielonogórsko-gorzowski

Debata lubuska

Półtoragodzinną debatę TVP Lubuska transmitowała na żywo

PARADYŻ. 13 marca, dokładnie w dziesiątą rocznicę słynnej Umowy Paradyskiej lubuski oddział TVP zorganizował w Wyższym Seminarium Duchownym debatę z udziałem wojewody, marszałka oraz byłych i obecnych parlamentarzystów regionu (na zdjęciu). Wspomniano, analizowano i przewidywano. A wszystko wokół województwa lubuskiego, które, choć wciąż budzi spory, nie tylko

uczestnikom debaty wydaje się niezbędne. Mówiono także o miejscu zawarcia umowy. Według lewicy, zdecydował o tym przypadek. Inni byli odrębnego zdania. Sugerowano nawet, że Paradyż mógłby być miejscem pielgrzymek dla lubuskich elit. Umowa Paradyska to podpisany ponad podziałami regionalnymi i politycznymi apel do premiera Buzka o utworzenie województwa lubuskiego.

Palma naj...

ŻARY. X Rajd Palmowy, organizowany tradycyjnie przez parafię pw. św. Józefa Oblubieńca i Szkołę Podstawową nr 1, odbył się 15 marca. W tym roku łączył się z parafialnym odpustem. – W rajdzie biorą udział dzieci z całego powiatu, z podstawówek, gimnazjów, świetlic terapeutycznych oraz dzieci niepełnosprawne z Miłowic i ze

stowarzyszenia „Radość Życia” – mówi Krzysztof Tuga, prezes miejscowej Akcji Katolickiej. Nad rajdem czuwają katecheci: Marzena Bałdyga i Honorata Świacka. Jury przyznaje nagrody w kategorii „Palma naj...”. – Jednego roku była palma zrobiona na zapalce, a do tej pory największa miała pięć metrów – mówi M. Bałdyga.

W korowodzie z kościoła do szkoły dzieci nosły kilkadziesiąt palm

Drogi z Krzyżem

ZIELONA GÓRA, GUBIN. Wielki Post często kończyły plenerowe Drogi Krzyżowe. Tak było m.in. w Niedzielę Palmową w Zielonej Górze (na zdjęciu z lewej), gdzie wieczornemu misterium przewodniczył bp Stefan Regmunt. Ciekawą inicjatywę podjęli też mieszkańcy nadgranicznych miast: Gubina i Guben (na zdjęciu z prawej), którzy tego

dnia po raz pierwszy przeżyli ekumeniczną Drogę Krzyżową. – Jej przebieg był inny niż tradycyjnej Drogi Krzyżowej. Przeżywaliśmy tylko siedem stacji. Trzy po stronie niemieckiej i cztery po stronie polskiej – tłumaczy ks. Ryszard Rudkiewicz, proboszcz parafii pw. Trójcy Świętej w Gubinie. W misterium wzięło udział kilkuset Polaków i Niemców.

Spotkanie ze studentami

ZIELONA GÓRA. 11 marca bp Stefan Regmunt spotkał się po raz pierwszy z pracownikami i studentami Instytutu Teologiczno-Filozoficznego im. Edyty Stein. W słowie wygłoszonym podczas Mszy św. biskup podkreślał, że studiowanie to wielki dar. – Przez lata prowadziłem wykłady i najbardziej przyjemną czynnością była możliwość wykładania młodym ludziom, a z drugiej strony obserwacja, jak oni się zmieniają – mówił biskup. – Dlatego ta Msza św. jest dla mnie ważna, bo spotykam się z ludźmi, któ-

Po Mszy św. pracownicy i studenci zaprosili biskupa na ciasto i kawę

rzy uczą się samodzielnie myśleć pragną autentycznie studiować – kontynuował. W Instytucie Filozoficzno-Teologicznym uczy się obecnie blisko 100 studentów.

Przedświąteczne zatrzymanie

DZIEŃ SKUPIENIA. 15 marca lekarze i pielęgniarki spotkali się w zielonogórskiej kaplicy sióstr elżbietanek na wspólnej adoracji i Mszy św. – U progu Wielkiego Postu środowisko służby zdrowia wyraziło pragnienie jednodniowego zatrzymania się, aby w wielkopostnym apelu „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię” odkrywać na nowo dar swojego powołania służbie człowiekowi – wyjaśnia

ks. Eugeniusz Jankiewicz, diecezjalny duszpasterz służby zdrowia. Na dniu skupienia spotkali się członkowie Katolickiego Stowarzyszenia Lekarzy Polskich Oddział w Zielonej Górze i Katolickie Stowarzyszenie Pielęgniarek i Położnych. – Na co dzień jesteśmy zagonieni pracą i żyjemy w ciągłym pośpiechu. Dziś mamy okazję zatrzymać się i wyciszyć – przyznaje Halina Szumlicz, prezes KSLP.

Para ze Świebodzina pobrała się w Kanie Galilejskiej

W poszukiwaniu siebie

Połączyło ich Medjugorie. Do Ziemi Świętej pojechali jako narzeczeni. Wrócili stamtąd już jako małżeństwo.

Historia Przemysława i Małgorzaty jest pełna znaków. Bożych znaków.

Ona i on

Oboje mieszkają w Świebodzynie. On kiedyś grał w zespole rockowym. Był daleko od Boga. Potem przeżył nawrócenie. Zostawił muzykę. Wstąpił do zakonu karmelitów bosych. Szukał swej drogi. – Usłyszałem od pewnego zakonnika, że mam wrócić do domu, modlić się i czekać. Zrobiłem tak. Elementem tego czekania był wyjazd do Medjugorie. Tam usłyszałem to samo: modlić się i czekać – opowiada. Z czasem odkrył, że jego powołaniem jest małżeństwo. Nie wiedział tylko, z kim.

– Modliłem się o dar dobrej żony, jak zaleca Pismo Święte. Tym, kto najlepiej potrafi ludzi ze sobą dobrać i połączyć, jest Pan Bóg, a nie nasze postrzeżenie – mówi. Wiele razy w tej intencji odmawiał Koronkę do Bożego Miłosierdzia, często o godz. 15.00. Tak,

Nie ma pewniejszej drogi, niż uwierzyć w to, co Bóg mówi na temat miłości i małżeństwa. Za naszą historię jesteśmy wdzięczni Panu Bogu i Matce Bożej Pośrednicze Wszelkich Łask

ZDJĘCIA JAROSŁAW FIEDOROWICZ

jak zalecał Jezus św. Faustynie. – Kiedyś po modlitwie spotkałem człowieka, którego znałem tylko z widzenia. Zapytał mnie, czy chciałbym poznać dziewczynę. Pomyślałem, że „coś się dzieje” i odpowiedziałem, że chętnie. Powiedział mi, żebym przyszedł do kościoła pw. Miłosierdzia Bożego. Nigdy tam nie chodziłem. Jestem z parafii pw. św. Michała. Z powodu pracy mogłem tam pójść dopiero za tydzień. 16 lipca, w święto Matki Bożej z Góry Karmel. Podczas Komunii po mojej prawej stronie klęczała szczupła blondynka. Wiedziałem, że będzie dla mnie bardzo ważna – wspomina.

Ona skończyła medycynę. Jest lekarzem rodzinnym. – O tamtej rozmowie nic

Wbrew pozorom śluby w Kanie Galilejskiej nie są wcale częste

nie wiedziałam – opowiada. – Najpierw modliłam się o wypełnienie woli Bożej. Potem o męża. Koronką do Miłosierdzia Bożego. O godzinie 15.00. Na kilka miesięcy przed poznaniem Przemka – dodaje. Kilka razy była w Medjugorie. W czerwcu 2007 roku po raz pierwszy pojechała tam w intencji dobrego męża. – Chciałam być tam jeszcze we wrześniu z koleżanką, ale w sierpniu okazało się, że ona nie może pojechać. Znałam już wtedy Przemka i zaproponowałam jemu ten wyjazd. Skorzystał z miejsca, które zwołała moja koleżanka – wspomina.

Kiedy wrócili, wiedzieli już, że się odnaleźli. Chcieli się pobrać w Medjugorie. Pojawiła się jednak propozycja pielgrzymki do Ziemi Świętej. Zgłosili się na nią w ostatniej chwili. Pomyśleli wtedy o Kanie Galilejskiej. Zresztą Ziemia Święta odegrała już swoją rolę w tej historii. – Moja mama była tam w 2006 roku. 12 października w Nazarecie, w domu Maryi zamówiła Mszę św. w mojej intencji. Zapomniałam o tym. Rok później, 13 października były nasze zaręczyny i mama pokazała nam obrazek z Nazaretu z potwierdzeniem tamtej Mszy – opowiada Małgorzata.

Z Kany w życie

W styczniu tego roku ze Wschowy wyruszyła niemal pięćdziesięcio-

osobowa pielgrzymka do Ziemi Świętej. Prowadzili ją duszpastery parafii pw. św. Jadwigi – proboszcz ks. Krzysztof Maksymowicz i wikariusz ks. Sławomir Przychodny. Wśród pielgrzymów byli też Przemysław i Małgorzata, znajomi ks. Sławka. Ze względów formalnych tydzień wcześniej zawarli w Polsce związek cywilny. Przebyli też konieczne kościelne przygotowania. Teraz wyruszyli ślubować przed Bogiem w Kanie Galilejskiej. – Dzwoniłem do ojców franciszkanów w Ain Karen. Ojciec Władysław polecił nas w Kanie i wszystko załatwił. Na miejscu francuski franciszkanin udzielił mi delegacji do błogosławienia tego ślubu. To było dla mnie wielkie przeżycie. Pan Jezus działał tak namacalnie – mówi ks. Sławomir.

28 stycznia w Kanie Galilejskiej Przemysław i Małgorzata Burzyńscy zawarli sakramentalny związek małżeński. – Pewien radosny zakonnik otworzył nam jakieś pomieszczenie przy kościele. Przebraliśmy się w 15 minut. Suknię z niegniotącego się materiału wyciągnęliśmy z walizki. Naprzeciw jest sklep z winem. Po Mszy miejscowi już tam na nas czekali z poczęstunkiem. Potem było małe wesele. Kolać z pielgrzymami. Na miejscu kupiliśmy placki i, oczywiście, wino – wspominają małżonkowie.

Ten ślub był także świętem dla sześciu pozostałych par małżeńskich. Zwyczajem Kany Galilejskiej małżonkowie odnowili tu swe śluby. – Mamy nawet pamiątkowe dyplomy – mówią Agnieszka i Jarosław Fiedorowiczowie. – Po ośmiu latach tę przysięgę składa się z zupełnie z inną świadomością – dodają. A nasi bohaterowie? Start mają piękny. A jaka czeka ich przyszłość? – Mamy już swoje lata. Chyba zdążyliśmy się nauczyć, że życie ma różne kolory. Nierozzerwalność małżeństwa jest dla mnie Bożym darem. To daje sens miłości – przekonuje Przemysław. – Jeśli nie ma małżeństwa, nie ma też radości – dodaje Małgorzata.

KS. TOMASZ GIERASIMCZYK

**Śladami muszli
i żółtej strzałki
podąża dziś coraz
więcej osób.
Dla jednych jest to
przygoda, dla innych
przeżycie religijne.**

tekst
KRZYSZTOF KRÓL

Istniejąca od ponad tysiąca lat Droga św. Jakuba to jeden z najważniejszych szlaków pielgrzymkowych. Nie ma jednej trasy, a uczestnicy mogą dotrzeć do celu jednym z wielu szlaków. Wszystkie drogi prowadzą do katedry w Santiago de Compostela w północno-zachodniej Hiszpanii, gdzie znajduje się grób jednego z dwunastu Apostołów – św. Jakuba Starszego, ściętego w 44 r. z rozkazu króla Heroda Agryppy I.

Dom na plecach

Do 20 kwietnia w Muzeum Etnograficznym w Ochli można zobaczyć niecodzienną wystawę pt. „Zapis drogi” Grzegorza

Wowera z Zielonej Góry. To fotografie i notatki z wędrowki do Santiago de Compostela. Pomysł pielgrzymki zrodził się po wysłuchaniu w radiu relacji dwóch pątników. – Od samego początku chciałem iść sam. Miałem za sobą przeżycia pielgrzymowania w grupie na Jasną Górę, a tu chciałem doświadczyć samotności – mówi G. Wower. – Moja droga miała przede wszystkim wymiar duchowy i religijny. To, co widziałem, w czym uczestniczyłem, gdzie byłem, wszystkie te przeżycia dodatkowe były uzupełnieniem pielgrzymowania. To była pielgrzymka, nie wycieczka – podkreśla.

Polski pielgrzym wyruszył 16 września 2006 roku pieszo z Saint Jean Pied de Port tzw. szlakiem francuskim, liczącym blisko 800 km. – Nie było żadnych przygotowań oprócz wizyty u lekarza i sprawdzenia, czy kolano, które rod mi dokuczało, nadaje się do chodzenia. Czekająca mnie długa droga i nie chciałem w czasie jej trwania robić kłopotu sobie i in-

Obrazy i słowa z pielgrzymki do Santiago d

Zapis drogi d

KRZYSZTOF KRÓL

nym – wyjaśnia. – Przez blisko miesiąc nasz dom niesiemy na plecach. Trzeba wziąć tylko to, co jest niezbędne. Po prostu zabrać jak najmniej. Mój plecak ważył 12 kilogramów. O kilka za dużo – dodaje z uśmiechem.

Grzegorz Wower, plastyk i grafik z Zielonej Góry: – Fotografie są zapisem tych obrazów, przestrzeni i samotności, które stały się na ten czas moim domem

to piękno skłania do refleksji, rozmyślań i modlitwy – dodaje.

Nieodłączną czynnością dnia było poszukiwanie Mszy świętej. Nie zawsze zakończone sukcesem. Kościołów po drodze wiele, ale w małych miejscowościach trudno o Mszę św. Jednak wytrwale poszukiwanie dawało czasem efekt. W Torres del Rio Grzegorz Wower spotkał parę starszych pielgrzymów z Francji. – Mieli ponad siedemdziesiąt lat i wielką pogodę ducha. Sam fakt, że zdecydowali się na wędrowkę, zrobił na mnie wielkie wrażenie – wspomina zielonogórzanin. Następnego dnia spotkali się jeszcze dwukrotnie. – Najpierw w Belorado, przed kościołem. Powiedziałem im, że szukam Mszy św., a tutaj jej nie będzie, więc idę dalej. Francuzka odpowiedziała, że jej mąż nie chodzi już do kościoła i tak się pożegnaliśmy. To była niedziela i tym bardziej szukałem Eucharystii. Wreszcie znalazłem w klasztorze św. Klary – opowiada z uśmiechem pielgrzym. Tego samego dnia jeszcze raz spotkał francuskich pielgrzymów popijających kawę w jednym z barów. – Starsza pani, kiedy mnie zobaczyła, spytała: „Znalazłeś Mszę?”.

Czarna Madonna w Hiszpanii

Jeśli ktoś potrzebuje chwili modlitwy, refleksji, samotności, to w drodze do Santiago de Compostela będzie miał ku temu wiele możliwości. – Można się modlić, kontemplować, myśleć o swoim życiu i zadawać sobie pytania. Czasu jest bardzo dużo – mówi Grzegorz Wower. –

Zdarzało się, że kilkanaście kilometrów szedłem samotnie. Jeśli miałem takie pragnienie, mogłem głośno wymawiać słowa litanii czy zaśpiewać rano Godzinki. Przyroda, krajobraz, architektura, całe

Odcinek drogi rzymskiej za wioską Cirauqui. „Nie potrafię, nie wiem, nie pojmuję – maszerowałem, ciągle mając siły. Jednak uczyniłem pewne postanowienie i chciałem je wypełnić. To takie moje umowy z Niebem”

GRZEGORZ WOWER

e Compostela

O Jakuba

GRZEGORZ WOWER

Kiedy odpowiedziałem, że znalazłem, dodała: „To musisz być szczęśliwy”.

Niektóre Msze św. kończyło specjalne błogosławieństwo dla pielgrzymów. W języku polskim zdarzyło się to tylko raz, na wzgórzu O Cebreiro. Tak wspomina to Grzegorz Wower: – Na koniec Eucharystii starszy ksiądz zaprosił wszystkich blisko do ołtarza i każdego zapytał o pochodzenie. Kiedy przyszła kolej na mnie, powiedziałem, że jestem z Polski, i okazało się, że ma tekst modlitwy w języku polskim. To było dla mnie bardzo ważne – przynajmniej. – Po wyjściu z kościoła podeszła do mnie para pielgrzymów z Austrii i powiedzieli do mnie: „Byliśmy kiedyś na Jasnej Górze i śpiewaliśmy tam pieśń o Czarnej Madonnie”. Zapytali, czy mógłbym to im zaśpiewać. To było niezwykle, godzina 21.00 na wysokiej górze, daleko od Polski, a ci ludzie proszą mnie o zaśpiewanie maryjnej pieśni – wspomina.

Koronka przed Santiago

Każdy spotkany pielgrzym to osobna i bogata historia. – Najwięcej na szlaku jest Francuzów, Hiszpanów i Niemców. Spotkałem też Japończyka, rodzinę z Australii, chłopaka z RPA i wielu lu-

dzi innych narodowości. Pielgrzymów na rowerach, koniach, a nawet na osiołku. Polaków jest mało. Pierwszego spotkałem dopiero po ponad dwóch tygodniach – wspomina pielgrzym. Tych spotkań z Polakami było kilka. Jedno niedaleko Santiago de Compostela. – Ostatniego dnia przed dośnięciem cały dzień padało. Na górę Monte de Gozo doszedłem cały mokry. W jednym z barów, gdzie zatrzymałem się na kawę, zauważyłem dziewczynę w koszulce moro z białą-czerwoną flagą na ramieniu. Widzę, że ze swoją grupą zbierała się do wyjścia. Dopilem kawę i jakiś czas później dogoniłem trzy Polki. Dwie dziewczyny i emerytowaną nauczycielkę języka polskiego – opowiada. Okazało się, że pani Maria właśnie przeszła na emeryturę. Teraz mogła spełnić swoje marzenia i pójść na pielgrzymkę. – Pożegnałem się z nimi i poszedłem swoim tempem. Dalej spotkałem ich towarzyszy drogi. Dwóch mężczyzn. To było kwadrans przed piętnastą. Rozmawialiśmy na różne tematy. Kiedy

Katedra św. Jakuba w Santiago de Compostela. „Przyniosłem tu myśli, powody, trudy, prośby, smutki, historie, pytania i radości. Zostawiam je w tym miejscu, choć wiem, że część z nich powróci ze mną”

GRZEGORZ WOWER

GRZEGORZ WOWER

Powyżej: **Furta Convento Santa Clara w Belorado. „W nagrodę oprócz odnalezionnej Mszy po wyjściu z klasztoru otrzymałem deszcz. Później gradobicie. Potem błoto po kostki. Byłem szczęśliwy”**

których człowiek nie miałby zrobić tego, co robi zawsze. Innych też nie dziwiło, kiedy idąc, trzymałem czasem w rękę modlitewnik – zapewnia Grzegorz Wower.

Warto marzyć

Z lewej: **Droga za Tardajos. „Trudno stwierdzić, który moment i czas pielgrzymowania jest najcenniejszy. Czy jest nim droga, samotność, spotkani ludzie, cel czy miejsce, do którego docierają”**

zblżyła się 15.00, jeden z nich, powiedział: „Każdego dnia pielgrzymki odmawiamy o tej porze Koronkę do Bożego Miłosierdzia, teraz też będziemy się modlić. Przyłączysz się?”. Znalismy się dopiero od kilkunastu minut, nic o sobie nie wiedzieliśmy i po chwili wypowiedzieliśmy wspólnie słowa modlitwy. Ale w czasie tej drogi nie ma żadnych powodów, dla

Tych opowieści jest dużo. Część obrazów zatrzymana została na fotografiach i w zapiskach. – Nie potrafię nikomu powiedzieć, czego tam doświadczy. Po prostu trzeba wyjść, przejść i same-mu przeżyć to całe dobro. Jeśli jest w kimś pragnienie, żeby tam się wybrać, niech idzie. Niech nie wątpi. Oczywiście, my możemy planować, a Bóg inaczej pokieruje naszym życiem, ale nie znaczy to, że nie możemy mieć marzeń. Jeśli są dobre i nie krzywdzą drugiego człowieka, trzeba starać się je realizować – mówi zielonogórski pielgrzym. ■

Stowarzyszenie „Tęcza” ma nową propozycję

Wolę być tu niż w domu

MAGDALENA KOZIEL

W Zielonej Górze powstał nowy ośrodek, w którym niepełnosprawni mogą znaleźć miejsce dla siebie.

Ośrodek działa od stycznia. Jest przeznaczony dla osób z niepełnosprawnością intelektualną, których nie obejmuje już obowiązek szkolny i które nie są uczestnikami warsztatów terapii zajęciowej. W zajęciach mogą brać też udział niepełnosprawni pracujący zawodowo, którzy pragną aktywnie spędzać wolny czas. – Dochoodziły do nas sygnały, że w Zielonej Górze i okolicach jest jeszcze wiele osób niepełnosprawnych, które nie uczestniczą w żadnych zajęciach i przebywają w domach. Otwierając ośrodek, wychodzimy im naprzeciw – wyjaśnia Maria Mikuła z Katolickiego Stowarzyszenia na rzecz Osób Niepełnosprawnych „Tęcza”. Podopieczni ośrodka uczestniczą m.in. w zajęciach artystycznych i sportowych, uczą się robótek ręcznych i obsługi komputera. – Chcemy pomóc tym osobom podtrzymać wyuczone umiejętności i nauczyć ich nowych, niezbędnych w życiu codziennym. Naszym celem jest przede wszystkim uspołecznienie niepełnosprawnych – tłumaczy Sylwia Bandach, współprowadząca ośrodek.

Z działania placówki zadowoleni są sami niepełnosprawni. –

Wolę tu przychodzić, niż siedzieć w domu – mówi Halina Szymanderska. Roman Wasiel często spędza tu czas przed sztalugą. – Malowanie polubiłem już w szkole podstawowej – mówi. Wiesław Nowak dobrze się czuje wśród innych uczestników zajęć. – To bardzo dobra inicjatywa. Tutaj mój syn może spotkać się z innymi, brać udział w ciekawych zajęciach i wyjeżdżać na wycieczki – mówi Anna Nowak, mama Wiesława.

Ośrodek prowadzą Dagmara Wieczorek i Sylwia Bandach. Właśnie piszą projekt w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego. – Przewiduje on pomoc dla rodzin i opiekunów osób niepełnosprawnych. O nich się często zapomina, a przecież wielu z nich potrzebuje wsparcia – twierdzi S. Bandach. Przyjęcie projektu zagwarantowało by stworzenie grupy wsparcia, regularny dostęp do psychologa, psychiatry, neurologa i logopedy oraz uczestnictwo w szkoleniach uzawodowienia.

MAGDALENA KOZIEL

Ośrodek Wsparcia dla Osób z Niepełnosprawnością Intelektualną działa przy ul. Niepodległości 16 w Zielonej Górze od 8.30 do 15.00.

Młodzieżowy Klub Dyskusyjny w Gorzowie

Ani na religii, ani w telewizji

Seks, czary, kara śmierci, muzyka i nie tylko. Takie tematy ich interesują. O tym chcą pogadać. Tu dowiedzą się, jak i dlaczego uczy o tym Kościół.

Klub dyskusyjny na plebani wcale nie musi skupiać tylko starszych osób. Na poważne rozmowy ochotę mają także młodzi. Na pomysł czegoś w rodzaju młodzieżowego Klubu Inteligencji Katolickiej wpadł pięć lat temu ks. Andrzej Paś, wtedy wikariusz parafii pw. Najświętszego Zbawiciela w Gorzowie. W realizacji zamiaru pomogła mu młodzież. – Chcielibyśmy, aby powstał klub dla młodych, którzy skończyli formację oazową. Nazywalibyśmy to n-tym stopniem oazy. Potem zainteresowało się klubem kilkoro kandydatów do bierzmowania – mówi ks. Paś, który od zeszłego prowadzi Młodzieżowy Klub Dyskusyjny w gorzowskiej parafii pw. św. Maksymiliana, gdzie obecnie pracuje.

Tematy proponują sami klubowicze. Nad przygotowaniem wstępu do dyskusji nierzadko muszą się sporo napracować. Duże wrażenie zrobił ostatnio wieczór poświęcony muzyce hip-hopowej „Jezus i dresiarze, czyli muzyka prosto z raju”. – To było naprawdę świetnie przygotowane – mówi Anna Lisowska, która w spotkaniach klubu uczestni-

czy od początku, a pracuje jako specjalista ds. marketingu. Andrzej Pytypońko, uczeń Technikum Chemicznego, odwiedza klub regularnie. – Tu zawsze jest o czym pogadać. Na religii o tym się nie rozmawia, a w telewizji nie usłyszy – przekonuje. Tematy szczególnie wspomniane przez klubowiczów to dyskusja o karze śmierci, demonach historii, czyli Hitlerze, Stalinie i Mussolinim, albo spotkanie z diecezjalnym egzorcystą ks. Eugeniuszem Drzewieckim, na które przyszło mnóstwo ludzi. Szkoda tylko, że tłumy są tu wyjątkiem.

Każde spotkanie zapowiadane jest w ogłoszeniach duszpasterskich. Zaproszenia trafiają także do szkół. Mimo to odzew jest na ogół niewielki. Zdaniem Agaty, młodzież odstrasza bezpośrednie skojarzenie z Kościołem. Ale zupełnie niesłusznie. – To my tu proponujemy swoje tematy. To jest nasz klub – mówi licealistka, która identyfikuje się właśnie z hip-hopową kulturą. – Słuchamy siebie nawzajem i kreujemy swoje poglądy. Powstają czasem konflikty, ale staramy się być kulturalni – dodaje. Nie wszyscy tu określają się od razu jako praktykujący katolicy. – Być może to jest jakaś droga do Kościoła? – zastanawia się ks. Paś.

KS. TOMASZ GIERASIMCZYK

Ostatnio klubowicze spotkali się ze wspólnotą ruchu „Wiara i Światło”. Była to okazja do rozmowy m.in. o problemach niepełnosprawnych

KS. TOMASZ GIERASIMCZYK

Apel Ośrodka Adopcyjno-Opiekuńczego w Gorzowie Wlkp.

Rodzice bardzo potrzebni

Niedawno wierni gorzowskich parafii podczas ogłoszeń parafialnych usłyszeli o możliwości zostania zawodową rodziną zastępczą.

Skąd pomysł ogłoszeń parafialnych? – Uznaliśmy, że jest to jedna z dróg prowadzących do pozyskania kandydatów na zawodowe rodziny zastępcze – wyjaśnia dyrektor ośrodka Tomasz Taupa, który zapewnia, że problem rzeczywiście istnieje. – Obecnie na terenie miasta jest tylko sześć takich rodzin. To nie jest wystarczająca liczba na potrzeby miasta – dodaje.

Zawodowe rodziny zastępcze to rodziny, które z tytułu wykonywanej pracy otrzymują wynagrodzenie. Istnieją trzy typy zawodowych rodzin zastępczych: wielodzietne (od 3 do 6 dzieci), specjalistyczne – wychowujące dzieci niedostosowane społecznie, dysfunkcyjne, przewlekłe chore i wymagające opieki i pielęgnacji (maksymalnie 3 dzieci) oraz rodziny o charakterze pogotowia rodzinnego, gdzie umieszczane są dzieci na pobyt okresowy do czasu unormowania ich sytuacji życiowej (maksymalnie 3 dzieci).

Agnieszka Łagódkka z mężem Maciejem zdecydowali się na prowadzenie pogotowia rodzinnego. – Kiedy na studiach pedagogicznych dowiedziałam się o tego typu

KRZYSZTOF KRÓL

działalności, od razu wiedziałam, że to właśnie chciałabym robić. Długo rozmawiałam o tym z mężem i razem podjęliśmy decyzję – wyjaśnia pani Agnieszka. Na początku 2005 roku gorzowskie małżeństwo zgłosiło się do Ośrodka Adopcyjno-Opiekuńczego. Po przygotowaniach i spełnieniu wszystkich

– Najtrudniejsze są rozstania szczególnie po dłuższym czasie, kiedy dzieci wracają do biologicznych rodziców – przyznają państwo Łagódkkowie. Na zdjęciu: Pani Agnieszka bawi się z Igorem

wymogów przyjęli pierwsze dzieci.

Obecnie opiekują się trójką maluchów: trzyletnią Sandrą, trzymiesięczną Amelką i miesięcznym Sebastianem. Mają także własne dziecko, pięcioletniego Igora. – Każdy dzień jest inny, wnosi coś nowego, ciągle coś się dzieje, a czas upływa wyjątkowo szybko. Obowiązków jest bardzo dużo. Opieka, pielęgnacja, częste wizyty lekarskie, u psychologa, spotkania z rodzinami biologicznymi dzieci i codzienne obowiązki. Maluszkami trzeba zajmować się dzień i noc – zauważa pani Agnieszka. Pomimo wielu trudności gorzowanie radują się każdym dniem spędzonym z dziećmi. – Cieszymy się, kiedy widzimy, jak zaniedbane dzieci pięknieją, dobiegają i mogą rozwijać swoje talenty. Widok radosnego, uśmiechniętego dziecka wynagradza nam wszelkie trudności – zapewniają.

KRZYSZTOF KRÓL

Szczegółowych informacji udziela Ośrodek Adopcyjno-Opiekuńczy w Gorzowie Wlkp.: tel. 095 721 31 91, a także najbliższe Centra Pomocy Rodzinie

Salon myśli Edyty Stein

Adam rozmawia z Adamem

Czy dialog wierzących i niewierzących jest możliwy? Jaki jest jego cel? Co robić, kiedy spotkamy ludzi niewierzących? Takie i inne pytania stawiał salonowy gość.

W drugi poniedziałek marca do Instytutu Teologiczno-Filozoficznego im. Edyty Stein na cykliczne spotkanie „Salon myśli Edyty Stein” przyjechał ks. Adam Kalbarczyk. Choć na co dzień wykłada homiletykę na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza, to jednak

diecezja zielonogórsko-gorzowska nie jest mu całkiem obca. Co prawda urodził się w Lesznie, ale dzieciństwo i młodość spędził we Wschowie.

Salonowy gość na wstępie zaznaczył, że tematyka dialogu z racji zajmowania się teologią pastoralną i homiletyką jest mu bliska, jednak nie czuje się specjalistą w dialogu z niewierzącymi. – Nie mogę się nazwać ekspertem w tej kwestii. Zaproszono mnie dlatego, że jestem praktykiem w tej dziedzinie. Prowadzę dialog może nie z osobami niewierzącymi, ale z jedną konkretną osobą – mówił na początku. – Parę lat temu z czystej próżności w Internecie wpisałem moje imię i nazwisko. Chciałem zobaczyć, co na mój temat tam jest – kontynuował. Okazało się, że w sieci są nie tylko publikacje i wiadomości na te-

mat Adama Kalbarczyka z Poznania. Jest także inny Adam Kalbarczyk, filolog polski z Uniwersytetu im. Marii Curii-Skłodowskiej w Lublinie. Między Adamem z Poznania i Adamem z Lublina najpierw nawiązała się korespondencja, a potem doszło do spotkania. – Kiedy odwiedziłem go po raz pierwszy w Lublinie, powiedział bardzo wyraźnie, że nie wierzy – opowiadał Adam z Poznania, który przyznaje, że już wcześniej wynioskował to na podstawie korespondencji pocztą elektroniczną.

Salonowy gość zauważył, że każdy dialog osób wierzących i niewierzących może być „rzeczą dobrą i pożyteczną”, ale wymaga wzajemnego szacunku i zrozumienia. – Oczywiście ten dialog ma być też krytyczny. To ważny element zwłaszcza w dyskusji z niewierzącymi – zauważył ks. Kalbarczyk. – W tym dialogu musimy występować jako rzeczywiście wierzący i dlatego też musimy zadać sobie pytanie, w co wierzymy i jak wierzymy – mówił salonowy gość. **KK**

Dialog Adamów trwa do dziś.
– Codziennie modłę się o dar wiary dla lubelskiego Adama Kalbarczyka – mówił poznański Adam

KRZYSZTOF KRÓL

PANORAMA PARAFII

Parafia pw. Miłosierdzia Bożego w Dychowie

Spod figury do kościoła

Jeszcze kilkanaście lat temu Dychów był filią parafii w Bobrowicach, a jego mieszkańcy modlili się pod figurą Matki Bożej nieopodal elektrowni wodnej. Dziś parafia jest samodzielna, a we wsi stoi okazały kościół.

Figura, przed którą gromadziła się tuższa ludność, stała obok elektrowni ponad 60 lat temu. Przez dłuższy czas była zapomniana i zarosła akacją. Dopiero w 1997 roku na skutek osunięcia się ziemi na drodze dojazdowej do elektrowni runęło drzewo i odsłoniło postać Maryi. Katastrofa nie wyrządziła jednak pracującym pod spodem w sztolniach ludziom żadnej przykrości. Mieszkańcy widzieli w tym cud. Odnowili figurę i zagospodarowali teren obok przydrożnej kapliczki.

Własna świątynia

Myśl o wybudowaniu we wsi kościoła pojawiła się 20 lat temu. W 1989 r. zaczęto odprawiać Mszę św. w kaplicy w prywatnym domu, a rok później bp Józef Michalik wmurował kamień węgielny pod nowy kościół. Dychów był wówczas samodzielnym ośrodkiem duszpasterskim, który w 1995 r. podniesiono do godności parafii. By rozpo-

wszechniać kult Miłosierdzia Bożego, po każdej piątkowej Mszy św. prowadzone jest w dychowskim kościele nabożeństwo, a w każdy pierwszy piątek miesiąca Koronką rozpoczyna się adoracja Najświętszego Sakramentu, która trwa aż do Mszy św. wieczornej. – Do odpustu przygotowujemy się przez kilkudniową nowennę. A podczas uroczystości wierni mają możliwość ucałowania relikwiarza św. Faustyny – mówi ks. Stanisław Karliński, proboszcz.

Czynne miłosierdzie

W liczącej 1600 wiernych parafii działa obecnie kilka grup m.in. różę różańcową, Przyjaciele Paradyża, ministranci i lektorzy. Od dwóch lat działa tutaj także świetlica parafialna prowadzona przez Akcję Katolicką. –

W świątyni znajdują się relikwie św. s. Faustyny Kowalskiej

ZDJĘCIA: MAGDALENA KOZIEŁ

KS. STANISŁAW KARLIŃSKI

ur. 1957 r. w Lipinach, wychował się w Strzelcach Krajeńskich. Świecenia kapłańskie przyjął w 1982 roku w Gorzowie. Jako wikariusz pracował w Gaworzycach, Zaganiu, Szprotawie i Rokitnie. Proboszczem był w Bobrowicach i od 1993 r. w Dychowie.

Kościół w Dychowie rozpoczęto budować w 1990 r., a pięć lat później został już poświęcony

ZDANIEM PROBOSZCZA

Wierni w parafii są, tak jak wszędzie, i grzeszni, i święci. Bardzo wielu z nich jest zaangażowanych w życie parafialne. Oprócz kościoła parafialnego w Dychowie mamy również dwa kościoły filialne: w Brzózce i Bronkowie. Cieszą mnie działające przy parafii grupy, a fundamentem wszystkiego, co w parafii się dzieje, jest modlitwa, zwłaszcza róż różańcowych. Oprócz aspektu chrystologicznego w parafii rozwinięta jest mocno pobożność maryjna. Odbywają się tu nabożeństwa maryjne w pierwszą sobotę miesiąca, a od maja do października w każdy trzynasty dzień miesiąca organizowane są nabożeństwa fatimskie. Tradycją naszą jest także październikowa procesja różańcowa po ulicach wioski z figurą Matki Bożej Fatimskiej, w której bierze udział spora grupa wiernych. W naszej parafialnej rzeczywistości ważne są również pielgrzymki. Oprócz tych diecezjalnych, w których zawsze bierzemy udział, wyjeżdżamy także dalej – do Lichenia, Częstochowy, a nawet do Fatimy, Lourdes i Rzymu.

Organizujemy dzieciom czas wolny, proponujemy im zajęcia plastyczne i rekreacyjne, jak również pomoc w odrabianiu lekcji – mówi Anna Kasprzyk, prezes AK. Parafialny Oddział Akcji Katolickiej organizuje również festyny, bale, wycieczki, a w Wielkim Poście – Drogę Krzyżową. Przy parafii działa już od ponad ośmiu lat także Parafialny Zespół Caritas, który pod swoją opieką ma 50 rodzin. – Gdy jest jakaś szczególna potrzeba, staramy się w miarę naszych skromnych możliwości wzajemnie wspomagać, choćby tak, jak w przypadku rodziny z naszej parafii, której spłonął dom. Wsparliśmy ją własnymi środkami oraz zorganizowaliśmy zbiórkę wśród mieszkańców wsi – mówi Walerian Straszkiwicz, prezes PZC.

MAGDALENA KOZIEŁ

Zapraszamy na Msze św.

■ Dychów: 8.00, 11.00, Bronków: 9.30, Brzózka: 12.30